

deres Regimente blot lidt lempeligere, tage lidt mere varlig paa Sagerne og udstebe deres strenge Kommando med lidt mere Hensynsfuldhed over for Personer og Forhold, saa er jeg aldeles overbevist om, at da vilde meget af den Nød, der nu er til Stede, svinde bort, og der vilde komme lysere og bedre Tider for Arbejderstanden.

Forslaget dikterer Bøder og Fængselsstraf — det har kun forundret mig, at det ikke har taget Tuusatus og Henrettelse med, det kunde det lige saa godt have gjort. Der kommer den Gjendommelighed frem, at alle disse strenge Forholdsregler gælde kun den ene Part, Arbejdsgiverne. Jeg spørger om, hvem er da den anden Part, kunde det ikke være passende samtidig ogsaa at lovgive om, hvorledes der skal forholdes med den anden Part, naar de aldeles umotiveret og uden nogen som helst Grund forlade det af dem paatagne Uffordarbejde, eller, som de meget ofte gøre, forlade det efter at have modtaget et pekuniært Forskud. Derfor forekommer det mig ganske passende, om de ærede Forslagsstillere stillede et Forslag i lignende Retning, der handlede om, hvorledes der skal forholdes over for den anden Part, thi saaledes at lade den ene Part hudslette og afstraffe uden at røre den mindste Smule ved den anden Part er vist af den Bestaffenhed, at De ikke kunne vente, at andre skulle optage det med samme Alvor, som den ærede Ordfører syntes at have opfattet sit Forslag med. De ærede Forslagsstillere mene med Jandre Ord, at naar blot Arbejdsgiverne blive oplyste om deres Pligter, saa kunne de, hvad deres Rettigheder angaar, for at bruge et populært Udtryk, ligge i Bevjseren efter dem. Men det antager jeg ikke, at Arbejdsgiverne ville lade sig nøje med. Endvidere vil jeg udtale, at § 1 indeholder saa stærke Indgreb i den personlige Frihed, at jeg egentlig kunde have Øyst til at se, hvorledes de Arbejdere se ud, der ønske et saadant Formynderskab, som der her paabyrdes dem. Jeg gad se, hvordan de se ud. Jeg er aldeles overbevist om, at de vistnok ligne Folk, som man i det daglige Liv kalder tvivlsomme Eksistenfer. Thi ærere Arbejdere, som ville stive sig selv af gennem fornuftigt Arbejde og ordentligt Levesæt, ville vistnok frabede sig det Formynderskab, som de Herrer Forslagsstillere i dette Øjeblik ville stille dem under. Der er ogsaa en anden Sag, jeg vil spørge de Herrer om, og det er, naar de saaledes ville fare frem paa den Maade, de gøre her, og der skal betales efter en Minimumløn pr. Time, hvad have de da tænkt sig, der skal gøres med de ældre udsulte Arbejdere, som

ikke have Livskraft i en saadan Udstrækning som unge kraftige Mænd. Hvis vi vedtage et saadant Forslag eller et lignende — der er jo bebudet os i Dag, at Ordlyden nok kunde forandres noget, men Grundtanken kunde der ikke ændres noget ved — hvis vi vedtage et saadant Forslag, er jeg overbevist om, at det næste Forslag fra de Herrer vilde slet og ret komme til at lide paa, at Entreprenøren i Fremtiden skulde henhende sig til Fagforeningerne for at saa at vide, hvilket Mandskab og hvilke Personer han maatte benytte i sit Arbejde.

Hvad § 2 angaar, da kan jeg slet ikke øjne Nødvendigheden af hele denne Paragraf. Det forundrer mig overhovedet, at hele denne Paragraf er til Stede, idet den saa godt kunde have været udeladt, thi man maa erindre, at § 1 siger, at Lovforslaget gælder de af Entreprenørerne antagne Arbejdere, og saa behøver man dog ikke i næste Paragraf at sige, at naar Entreprenøren udfører Arbejdet selv, saa gælder denne Lov ikke. Maaste jeg kan blive oplyst om Grunden dertil. Hvad § 3 angaar, da er det egentlig i Grunden den, der tiltaler mig mest af det alt sammen, forudsat at de Herrer ville lade den tilflyde den Ændring, at den samme Straf, de samme Betingelser, som de ville have Arbejdsgiveren underkastet, skulle ogsaa Arbejderne underkastes. Naar Loven bliver lige for alle, skal jeg for mit Bedkommende gerne være med dertil. Overhovedet vil jeg sige, at naar de Herrer Forslagsstillere, som ere Arbejderførere, virkelig ville udrette noget nyttigt og godt for den store Stand, som jeg villig skal erkende kan have al den Støtte behov, som den kan saa, og naar de ville komme frem med Forslag, der virkelig ere til den rette Arbejderstands Vel, saa er jeg aldeles overbevist om, at de ville finde al mulig Støtte ikke alene her, men ogsaa i det andet Ting og hos Regeringen. Jeg skal, saa længe jeg har den Ære at være Medlem af dette Ting, støtte alle de Bestræbelser, der komme frem af den Art, men et Forslag, der kun vil bevirke Splid og Kummel og Fortræd, vil jeg til enhver Tid nægte min Stemme. Til Slutning skal jeg kun gøre den Bemærkning, at der blev fra Ministerbænken for et Øjeblik siden udtalt, at det ærede Medlem vilde selvfølgelig ikke erkende, at det var et socialistisk Forslag, og at han heller ikke vilde erkende, at det stod i nogen Forbindelse med Fagforeningerne o. s. v., at det var noget socialdemokratisk (Afbrydelse). Ja, den ærede Ordfører vilde ikke erkende, at Fagforeningerne vare socialistiske. Men saa vil jeg dog virkelig gøre den Bemærkning, at vi kunne se hver